

Ceo život se trudila da svoj identitet obeleži nečim unikatnim, što postoji samo kod nje ali, tek kada se kao penzionerka vratila u mesto svog detinjstva, uspela je da se u tome potpuno ostvari.

Danas Zvonka Cvejić udata Kovačević, živi sa svojim bratom Aleksom Cvejićem na „Cvejinom salašu“, 18 kilometara udaljenom od Novog Sada, na samom ulazu u Begeč, uvek spremna da toplo dočeka svoje goste. Intervencije u prostore na salašu izvršene su samo u tolikoj meri da osveže i uvedu novine u skladu sa vremenom, ali nikako da izbrišu autentičnost.

Životna priča gospođe Zvonke teče nekako ovako: Studirala je filozofiju na francuskom jeziku za strance na L'Université de Grenoble iskoristivši povoljnu okolnost što je njen stric živeo u Francuskoj, a džeparac je zarađivala čuvajući decu. Kada se vratila u Srbiju, do penzije je radila u Turističkoj agenciji “Vojvodina turs”, koja se nedugo zatim ugasila.

-U agenciji sam radila komercijalu i vodila grupe u inostranstvo, ali, retko sam imala priliku da govorim francuski. Zvuči padadoksalno da mi se ovde, na salašu, često pruža šansa da ga koristim, jer dolaze gosti iz Zapadne Evrope, pa i kada nisu baš iz Francuske, uvek se poneko nađe da zna pomalo i taj jezik, kaže Zvonka.

Dok je radila, živela je u Novom Sadu. Poklopile su se neke stvari, pa je negujući roditelje 90-tih godina prošlog veka, sve više vremena provodila u svojoj rodnoj kući u Begeču. Njen otac, Milenko Cvejić rodom je iz Begeča i ne zna se tačni kada je, kako i zašto, prezime Cvejin preinačio u Cvejić. Njegovi preci su Velikom seobom Srba sa patrijarhom Arsenijem III Čarnojevićem 1690.godine, došli u ove krajeve i tu ostali. I on je radio u turizmu, u TA “Putnik”, u Skoplju, Beogradu, gde su i rođena njegova deca Zvonka i Aleksa. Pred sam rat, 1940. godine otac se sa porodicom vratio u Vojvodinu i od deda strica Pere, kupio kuću, današnji salaš.

-To je bio baksuzan potez, jer je ubrzo počeo rat, moj otac je dve godine bio u munkašima, i vrlo nesretno prošao kroz sve to vreme, da bi mu početkom mira, oduzeli veliki deo zemlje. Mi deca smo posle otišli u grad, imali svoje porodice, i vratili se da negujemo roditelje koji su doživeli ozbiljne godine, da ne bi išli u dom. Tu smo i ostali, ali tada još nije postojao nikakv plan da se napravi salaš, priseća se gospođa Zvonka.

Ideja da se bavim turizmom na selu je krenula tako što sam, s jedne strane imala prilično zapušten salaš, a sa druge strane, poznavala sam mnogo ljudi, moje bivše kolege, koji su radili u turizmu. Nekako je u to vreme i država počela da podržava ruralni turizam, a salaši, mesta iz kojeg su nekada svi bežali, postali su atrakcija, pravi mali vojvođanski brend. Prvo su me kontaktirali iz Lovačkog društva "Lovac" iz Petrovaradina i to je bila uspešna saradnja. Oni su na "Cvejin salaš" slali lovce iz Italije, koji su bili jako zadovoljni kako smo ih ugostili. Kasnije su osim "naših "lovaca" počeli da dolaze i drugi u terminima lova na prepelice, srndaće i na zečeve.

-Propagiranje i podrška seoskog turizma od strane države, dovela je na "Cvejin salaš" predstavnike TO Srbije i TO Vojvodine, koji su našli da smo mi nekako tipični, ruralni i uključili nas u sve prospekte, brošure i mape. Iz godine u godinu, sve više se čulo za nas, a mi smo imali sve više gostiju, noćenja. Ali, nekako se to nekada više plaćalo, pa smo mogli od 10 dana noćenja lovaca da uradimo više nego danas, kada smo realno i poznatiji i neuporedivo zaposleniji. Konkretno, prve godine smo menjali oluke, druge kupili peći i krečili, a danas da brat i ja nemamo penziju, ne bismo mogli ovim da se bavimo.

-Moj brat Aleksa je agronom i on se više bavi uređenjem i održavanjem dvorišta, ukratko zadužen je za eksterijer i nabavku. Imamo malo živine, koza i jarića, i naše četvoronožne pse ljubimce, trinaestogodišnjeg Tošu i trogodišnju Azru. Na hektaru i po nalazi se kuća, voćnjak, bašta i šumarak, dva čardaka... Planiramo i da se proširimo, da se urede dve sobe sa kupatilom, ali će to sačekati bolje dane. Ja vodim računama o enterijeru, o sedam ležaja u tri sobe, a pravi izazov mi je rad u kuhinji. Ni danas mi nije teško da pripremim ručak za pun autobus gostiju, od predjela i supe, paprikaša, gulaša, pečenja, salata do kolača. A prirema jela može biti i te kakva inspiracija za nastajanje novih aranžmana, pravih malih umetničkih kreacija u čijem nastanku neizmerno uživam.

-Dok sam radila, imala sam prilike da gledam i upijam kako se ljudi ponašaju prema gostima i obratno. "Cvejin salaš" je uređen po principu kako bi se meni dopalo da me ugoste da sam ja taj gost. Ja mislim da je naša uloga domaćina takva, da treba da se pokažemo kao pravi domaćini, da se angažujemo oko gosta. I to ne samo: "Dobar dan, sedite, šta ćete pojesti, popiti?", već da se obradujemo jedni drugima. Ja primam svoje goste od srca, a oni to osećaju. Uspostavimo

kontakt, dođu ponovo, preporuče nas drugima, i tako da nam više i ne treba reklama, već to ide po sistemu "od usta do usta". Kod nas dođu ljudi iz Beograda, Požarevca, iz cele Srbije. Dođu nam i sa novosadskog Novog naselja, i po ceo dan sede i gledaju u petlove, kokoške, nigde ne idu, ne šetaju se. Njima je uživanje da dođu da se sasvim opuste, odmore sedeći u miru i tišini. Uglavnom ljudi dođu na pansion, ali je moguć svaki dogovor, kombinacije spavanje sa doručkom, ručkom, kompletan pansion, a može samo nešto od toga.

Ljubaznost, dobra hrana, mir, ukratko potpuna sloboda, da gostu niko ne smeta, ukratko je ono što "gradski" ljudi traže, i ono što im "Cvejin salaš" zasigurno pruža. S tim u skladu je i komentar ostavljen na nekom internet portalu: "Preporučujem, ne smaraju goste". U kući okruženoj cvećem, u gongu koji su za svoja gnezda izabrale dve porodice lasta, svi koji dođu mogu da se osećaju dobrodošli, kao da su došli kod svoje bake na selo. Ovde nema utiska restorana, hotela...U sobama nije ništa savršeno: tamo su i stari kaučevi na razvlačenje, i vuneni jorgani i jastuci napunjeni perjem, ozidane kaljeve peći, mnogo ručnih radova, a koji su rezultat dela vrednih ruku gospođa Zvonke za zimskih dana, i još mnogo toga drugog što što ima čar starine i vremena, koje se na ovom salašu otelo od zaborava.

[Više slika sa Cvejinog salaša, možete videti o v d e.](#)